

Sygn. akt VIII C 2214/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 10 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. w W.

przeciwko T. F.

o zapłatę

zasądza od pozwanego T. F. na rzecz powoda (...) Banku (...) S.A. w W. kwotę 2.157,24 zł (dwa tysiące sto pięćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia cztery grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 1.984,97 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt siedem groszy) od dnia 19 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 47 zł (czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2214/18

UZASADNIENIE

W dniu 18 kwietnia 2018 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wytoczył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko T. F. powództwo o zapłatę kwoty 2.157,24 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 1.984,97 zł od dnia 19 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podniósł, że żądanie pozwu znajduje swoje źródło w umowie o wydanie i używanie karty kredytowej (...) S.A. nr (...), która w związku z wypowiedzeniem została zaewidencjonowana na rachunku Kredyt (...) nr (...). Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 1.984,97 zł tytułem należności głównej oraz 172,27 zł tytułem odsetek naliczonych do dnia 18 kwietnia 2018 r.

(pozew k. 3- 4)

W dniu 30 maja 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 6)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, złożył sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pozwany wskazał na zasadę kontradiktoryjności obowiązującą w postępowaniu cywilnym, zgodnie z którą powód powinien przytoczyć i przedstawić wszystkie dowody wraz z wniesieniem pierwszego pisma procesowego. Dalej pozwany wskazał, że wyciąg z ksiąg rachunkowych banku,

na który strona powodowa powołała się w uzasadnieniu pozwu, stanowi wyłącznie dokument prywatny. Na koniec T. F. podniósł zarzuty braku wymagalności roszczenia i jego przedawnienia.

(sprzeciw k. 7 v.- 8 v.)

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu.

(postanowienie k. 11)

W piśmie z dnia 27 listopada 2018 r. pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa.

(pismo pełnomocnika pozwanego k. 40)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 66)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2014 r. T. F. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę nr (...) o wydanie i używanie karty kredytowej (...) SA. Na podstawie umowy bank zobowiązał się do wydania pozwanemu karty kredytowej, a ponadto udzielił pozwanemu limitu kredytowego w wysokości 2.000 zł, z którego można było korzystać dokonując operacji kartą kredytową. Kwota zadłużenia została oprocentowana w stosunku rocznym, według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 16 % w stosunku rocznym. Zgodnie z pkt. 11 umowy oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego wynosiło czterokrotność wysokości kredytu lombardowego NBP. Z kolei w myśl pkt. 19 umowy za świadczone usługi powód pobierał prowizje i opłaty bankowe zgodnie z Taryfą prowizji i opłat bankowych. Pozwany zobowiązał się do dokonywania wpłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty, wynikającej z zestawienia operacji. Zgodnie z pkt. 27 umowy wpłacona kwota była zaliczana na spłatę poszczególnych części zadłużenia w następującej kolejności: prowizje i opłaty, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki zapadłe, zadłużenie przeterminowane z tytułu kredytu, odsetki bieżące i zadłużenie z tytułu kredytu. W myśl pkt. 42 łączącej strony umowy powód mógł wypowiedzieć umowę m. in. z powodu negatywnej oceny zdolności kredytowej posiadacza karty. Jak stanowi pkt. 43 termin wypowiedzenia umowy przez powodowy bank wynosił 2 miesiące i był liczony od dnia następującego po dniu doręczenia wypowiedzenia posiadaczowi karty.

(umowa o wydanie karty kredytowej k. 24- 26, wyciąg z taryfy prowizji i opłat bankowych k. 27- 28, oświadczenie o poddaniu się egzekucji k. 29, deklaracja przystąpienia do grupowej umowy ubezpieczenia na życie k. 30)

Pismem z dnia 12 października 2017 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedział T. F. umowę o wydanie i używanie karty kredytowej (...) SA z powodu negatywnej oceny zdolności kredytowej. Okres wypowiedzenia wynosił 2 miesiące i był liczony od dnia następującego po dniu otrzymania pisma. Poza tym powód wezwał T. F. do zapłaty kwoty 2.046,92 zł w tym 1.897,06 zł tytułem należności głównej, 64,63 zł tytułem odsetek i 85,23 zł tytułem opłat.

(wypowiedzenie umowy k. 33, potwierdzenie odbioru k. 33 a)

Pismem z dnia 9 lutego 2018 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w związku z wypowiedzeniem umowy nr (...) wezwał T. F. do zapłaty kwoty 2.120,26 zł w tym 1.984,97 zł tytułem należności głównej, 115,17 zł tytułem odsetek zapadłych i 20,12 zł tytułem odsetek karnych.

(wezwanie do zapłaty k. 18, potwierdzenie odbioru k. 19)

Na dzień 16 kwietnia 2018 roku zadłużenie pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy bankowej wynosiło 2.156,15 zł, w tym 1.984,97 zł tytułem należności głównej oraz 171,18 zł tytułem odsetek liczonych za okres od 6 lipca 2017 r. do 16 kwietnia 2018 r.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 17, historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 34, zestawienie operacji na karcie kredytowej k. 43- 62)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie T. F. kwoty 2.157,24 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 1.984,97 zł od dnia 19 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z umowy o wydanie i używanie karty kredytowej (...) S.A. nr (...). Na dochodzoną przez powoda kwotę składa się 1.984,97 zł tytułem należności głównej oraz 172,27 zł tytułem odsetek naliczonych do dnia 18 kwietnia 2018 r. T. F. wnosząc o oddalenie powództwa w całości podniósł zarzuty nieudowodnienia zasadności i wysokości roszczenia, braku jego wymagalności roszczenia, a także zarzut przedawnienia roszczenia.

Na wstępie należy zauważyć, że pozwany nie kwestionował faktu zawarcia z powodem umowy bankowej. Co więcej strona powodowa przedstawiając umowę o wydanie i używanie karty kredytowej, historię operacji na kontrakcie kredytowym umowy i zestawienie operacji na karcie kredytowej, wykazała zasadność swojego roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości. Na podstawie umowy bank zobowiązał się do wydania pozwanemu karty kredytowej, a ponadto udzielił pozwanemu limitu kredytowego w wysokości 2.000 zł, z którego można było korzystać dokonując operacji kartą kredytową. Z kolei pozwany zobowiązał się do dokonywania wpłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty, wynikającej z zestawienia operacji. Kwota zadłużenia została oprocentowana w stosunku rocznym, według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 16 % w stosunku rocznym, a oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego wynosiło czterokrotność wysokości kredytu lombardowego NBP (pkt. 11 umowy). Strona powodowa zastrzegła sobie uprawnienie do pobierania prowizji i opłat bankowych za świadczone usługi zgodnie z Taryfą prowizji i opłat bankowych (pkt. 19 umowy). Punkt 27 umowy regulował kolejność zaliczania wpłaconych kwot przez pozwanego, a mianowicie wpłaty były zaliczane w pierwszej kolejności na prowizje i opłaty, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, a w dalszej na odsetki zapadłe, zadłużenie przeterminowane z tytułu kredytu, odsetki bieżące i zadłużenie z tytułu kredytu. Z przedstawionego przez stronę powodową zestawienia operacji na karcie kredytowej wynika jasno, że T. F. nie wywiązywał się ze swojego zobowiązania do dokonywania wpłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty. Z powodu zaniechania przez pozwanego spełniania świadczenia w umówionej przez strony wysokości, powód miał uprawnienie do naliczania opłat w wysokości wskazanych w tabelach prowizji i opłat. Składając zestawienie operacji na karcie kredytowej strona powodowa wykazała zasadność dochodzonej pozwem kwoty we wskazanej wysokości.

Również zarzut braku wymagalności roszczenia nie zasługuje na uwzględnienie. W myśl pkt. 42 łączącej strony umowy powód mógł wypowiedzieć umowę m. in. z powodu negatywnej oceny zdolności kredytowej posiadacza karty. Strona powodowa jako dowód wymagalności roszczenia objętego pozwem przedstawiła pismo z dnia 12 października 2017 r., którym wypowiedziała T. F. umowę o wydanie i używanie karty kredytowej (...) SA z powodu negatywnej oceny zdolności kredytowej. Zgodnie ze złożonym przez powoda potwierdzeniem, pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 26 października 2017 r. Jak stanowi pkt. 43 umowy o wydanie i używanie karty kredytowej (...) S.A. nr

(...) termin wypowiedzenia umowy przez powodowy bank wynosił 2 miesiące i był liczony od dnia następującego po dniu doręczenia wypowiedzenia posiadaczowi karty. Informacja zgodna z treścią powyższego pkt. umowy została zresztą powtórzona w treści pisma z dnia 12 października 2017 r. wypowiadającego umowę. Zatem umowa łącząca strony uległa rozwiązaniu w dniu 26 grudnia 2017 r., a od następnego dnia roszczenie wobec T. F. stało się w całości wymagalne.

Jako chybiony należało ocenić również zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Roszczenia dochodzone niniejszym powództwem bez wątplenia są roszczeniami majątkowymi. Zgodnie z art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c. Z przedstawionego przez powoda zestawienia operacji wynika, że od początku trwania umowy do 8 czerwca 2017 r. T. F. dokonywał spłat zadłużenia, w różnej wysokości, nie zawsze w wymaganej umową wysokości wpłaty kwoty minimalnej. Zatem nie może być wątpliwości, że dokonywane przez pozwanego wpłaty tytułem spłaty zadłużenia za każdym razem przerywały bieg terminu przedawnienia roszczenia.

Podkreślić przy tym należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie); jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.984,97 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, od dnia 19 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Ponieważ żądanie powoda zostało uwzględnione w całości to stronie powodowej należy się zwrot niezbędnych kosztów poniesionych w celu dochodzenia praw (art. 98 § 1 k.p.c.). Koszty poniesione przez powoda wyniosły 47 zł i obejmowały opłatę od pozwu w kwocie 30 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji